

РЕШЕНИЕ

№ 3377

гр. Варна, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 18 СЪСТАВ, в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Йоана Н. Вангелова

при участието на секретаря Антоанета Ив. Димитрова
като разгледа докладваното от Йоана Н. Вангелова Гражданско дело № 20223110100611 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл. 439 ГПК.

Ишците В. Н. С. и Б. Ж. С. твърдят, че чрез друг член на семейството узнали за съществуването на задължение по изп. дело № 2018***0400548, образувано въз основа на изпълнителен лист издаден на 13.11.2013 г. по ЧГД № 13665/2013 г. от РС Варна. Посочват, че с последния са осъдени да заплатят солидарно на „У.Б.“ АД, ЕИК *****, следните суми: 5867.44 лева – главница по Договор за банков кредит от 24.04.2009 г., ведно със законна лихва върху сумата, считано от 18.09.2013 г. до окончателното изплащане на задължението, 719.55 лева – лихва за времето от 05.12.2012 г. до 12.09.2013 г., както и сторените по делото разноски в размер на 536.86 лева. Заявяват, че въз основа на подадена от тях молба по изпълнителното дело на 12.01.2022 г. са се снабдили с копия от същото и така са уведомени, че вискател по делото е „М.“ АД, ЕИК *****. Твърдят, че не са имали договорни отношения с посоченото дружество и не са уведомявани от техни кредитори за цедиране на вземането им в полза същото.

Считат, че по отношение на процесните вземания е приложим 5-годишният давностен срок по чл. 117, ал. 2 ЗЗД, като същият е изтекъл преди подаване на исковата молба. Уточняват, че изпълнителният лист е издаден в производство по чл. 417 ГПК, като първоначално въз основа на него е образувано изп. дело № 2013***0400857 по описа на ЧСИ ДД.П.-Я., рег. № *** на КЧСИ. В рамките на последното на 21.02.2014 г. е връчена покана за доброволно изпълнение, поради което срокът за подаване на възражение срещу заповедта за незабавно изпълнение е изтекъл на 07.03.2014 г. и същата се е стабилизирала. Поради изложеното приемат, че най-късният момент, от който е започнала да тече давността е 10.03.2014 г. и същата е изтекла на

10.03.2019 г. Впоследствие изпълнителното дело е прекратено, като въз основа на същия изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 2018***0400548 по описа на ЧСИ ДД.П.-Я., рег. № *** на КЧСИ.

Считат, че не са били валидно уведомени за извършена цесия и нито уведомяването за същата към настоящия момент, нито други действия от ответника не биха могли да спрат или прекъснат изтеклата погасителна давност.

Отправят искане до съда за приемане за установено в отношенията на страните, че ищците не дължат на ответника сума в общ размер на 7123.85 лева, за която е издаден изпълнителен лист по ч. гр. д. № 13665/2013 г. по описа на РС-Варна, с който ищците са осъдени да заплатят солидарно на „У.Б.“ АД, ЕИК *****, следните суми: 5867.44 лева – главница по Договор за банков кредит от 24.04.2009 г., ведно със законна лихва върху сумата, считано от 18.09.2013 г. до окончателното изплащане на задължението, 719.55 лева – лихва за времето от 05.12.2012 г. до 12.09.2013 г., както и сторените по делото разноски в размер на 536.86 лева, предмет на принудително изпълнение по изпълнително дело № 2018***0400548 по описа на ЧСИ ДД.П.-Я., рег. № *** на КЧСИ.

Претендират присъждане на извършените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът „М.“ АД е депозирал писмен отговор, в който навежда доводи за неоснователност на предявения иск. Твърди, че на 24.04.2009 г. между „У.Б.“ АД, в качеството му на кредитор, и В. Н. С., като кредитополучател, и Б. Ж. С., като солидарен длъжник, е сключен Договор за банков потребителски кредит на физическо лице № TR1682717, а на 19.03.2010 г. Анекс № 1 към него. Поради преустановяване на плащанията по кредита „У.Б.“ АД депозира заявление по реда на чл. 417 ГПК срещу ищците, въз основа на което са издадени заповед за изпълнение и изпълнителен лист от 13.11.2013 г. по ч. гр. д. № 13665/2013 г. Въз основа на изпълнителния лист по молба на „У.Б.“ АД от 28.11.2013 г. е образувано изп. дело № 2013***0400857 по описа на ЧСИ ДД.П.-Я., рег. № *** на КЧСИ. Сочи, че на 22.06.2015 г. е сключен Договор за продажба и прехвърляне на вземания между „У.Б.“ АД и „М.“ АД, по силата на който банката е прехвърлила на ответното дружество всички свои вземания по отношение на ищците по горепосочения договор за кредит, както и е упълномощила цедента да уведоми длъжниците за извършената цесия. На това основание „М.“ АД е конституирано като взыскател по изпълнителното дело.

Ответникът поддържа, че по изп. дело № 2013***0400857 по описа на ЧСИ ДД.П.-Я., рег. № *** на КЧСИ, са извършени множество действия, прекъснали давността, а именно:

- на 28.11.2013 г. е депозирана молба от взыскателя за образуване на изпълнително дело срещу двамата длъжници по изпълнителния лист;
- на 09.12.2013 г. съдебният изпълнител е изпратил запорно съобщение за налагане на запор върху банковите сметки на В. С.;
- на 17.12.2013 г. е присъединена държавата като взыскател по делото, доколкото съдебният изпълнител е уведомен, че са налице публични

вземания спрямо Б. С.;

- на 06.01.2014 г. е присъединена държавата като взискател по делото, доколкото съдебният изпълнител е уведомен, че са налице публични вземания спрямо В. С.;

- на 30.05.2014 г. е постъпила сума по изпълнителното дело от страна на длъжника В. С.;

- на 28.07.2014 г. е присъединена държавата като взискател по делото, доколкото съдебният изпълнител е уведомен, че са налице публични вземания спрямо Б. С.;

- на 31.07.2014 г. е присъединена държавата като взискател по делото, доколкото съдебният изпълнител е уведомен, че са налице публични вземания спрямо В. С.;

- на 03.02.2016 г. е депозирана молба от взискателя за налагане на запор върху трудовото възнаграждение, получавано от Б. С.;

- на 07.03.2016 г. е депозирана молба от взискателя за налагане на запор върху банковите сметки, открити на името на В. С.;

- на 17.03.2016 г. съдебният изпълнител изпраща запорно съобщение за налагане на запор върху банковите сметки на В. С.;

- на 29.09.2016 г. е депозирана молба от взискателя за налагане на запор върху трудовото възнаграждение, получавано от Б. С.;

- на 29.05.2017 г. е депозирана молба от взискателя за налагане на запор върху трудовото възнаграждение и запор върху банковите сметки, открити на името на от Б. С.;

- на 08.03.2018 г. е депозирана молба от взискателя за налагане на запор върху банковите сметки, открити на името на от Б. С.;

- на 20.03.2018 г. съдебният изпълнител изпраща запорно съобщение за налагане на запор върху банковите сметки на Б. С.;

- на 13.04.2018 г. е постъпила сума по изпълнителното дело от страна на длъжника Б. С.;

- на 21.05.2018 г. е присъединена държавата като взискател по делото, доколкото съдебният изпълнител е уведомен, че са налице публични вземания спрямо Б. С..

Посочва, че изпълнителното дело е прекратено по молба на ответното дружество след установяване наличието на предпоставките по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, като последното валидно изпълнително действия по делото спрямо В. С. е извършено на 17.03.2016 г. /запор на банковите му сметки/, а спрямо Б. С. – на 13.04.2018 г. /постъпило плащане по делото от нейна страна/.

Твърди, че на 16.11.2018 г. дружеството е депозирило молба за образуване на ново изпълнително дело с предмет непогасения остатък от вземанията по процесния изпълнителен лист. Въз основа на същата е образувано изпълнително дело № 2018***0400548 по описа на ЧСИ ДД.П.-Я., рег. № *** на КЧСИ, в рамките на което са предприети следните действия, прекъснали давността:

- на 16.11.2018 г. е депозирана молба от „М.“ АД за образуване на изпълнително дело срещу двамата длъжници по изпълнителния лист, като в същата е инкорпорирано и искане за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на двамата длъжници;
- на 28.11.2018 г. е присъединена държавата като вискател по делото, доколкото съдебният изпълнител е уведомен, че са налице публични вземания спрямо В. С. и Б. С.;
- на 28.12.2018 г. съдебният изпълнител изпраща запорно съобщение за налагане на запор върху банковите сметки на двамата длъжници;
- на 17.06.2019 г. е депозирана молба от вискателя за налагане на запор върху трудовото възнаграждение, получавано от Б. С.;
- на 29.04.2020 г. е депозирана молба от вискателя за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжниците по делото;
- на 07.04.2021 г. е депозирана молба от вискателя за налагане на запор върху банковите сметки на длъжниците по делото;
- на 08.04.2021 г. съдебният изпълнител изпраща запорно съобщение за налагане на запор върху банковите сметки на двамата длъжници.

Поради така изложените съображения счита, че не е налице нито тригодишен, нито петгодишен период от време, през който вискателят и съдебният изпълнител да не са предприемали изпълнителни действия, годни да прекъснат погасителната давност.

Ответникът пояснява, че до ищците са изпратени уведомления за извършената цесия, но те са останали непотърсени. Счита, че от страна на цедента, действащ чрез своя пълномощник – цесионера, са положени необходимите усилия за уведомяване на длъжниците по реда на чл. 99 ЗЗД, а неполучаването на уведомленията е следствие от бездействието на длъжниците. Изразява становище, че уведомяването за извършената цесия няма значение за нейната валидност, а единствено за противопоставимостта на прехвърлянето по отношение на длъжника.

Моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен и да му бъдат присъдени разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

С доклада по делото е прието за безспорно и за ненуждаещо се от доказване в отношенията между страните по делото, че срещу ищците е издаден изпълнителен лист по ч. гр. д. № 13665/2013 г. по описа на РС-Варна, с който ищците са осъдени да заплатят солидарно на „У.Б.“ АД, ЕИК *****, следните суми: 5867.44 лева – главница по Договор за банков кредит от 24.04.2009 г., ведно със законна лихва върху сумата, считано от 18.09.2013 г. до окончателното изплащане на задължението, 719.55 лева –

лихва за времето от 05.12.2012 г. до 12.09.2013 г., както и сторените по делото разноски в размер на 536.86 лева; че въз основа на същия е образувано изп. дело № 2013***0400857, което е прекратено, а впоследствие – изп. дело № 2018***0400548 по описа на ЧСИ ДД.П.-Я., рег. № *** на КЧСИ; че ответното дружество е конституирано като взискател по изпълнителното дело въз основа на договор за цесия, сключен с „У.Б.“ АД.

Видно от съдържанието на приобщеното към доказателствата по делото изп. дело № 2013***0400857 на ЧСИ ДД.П.-Я., същото е образувано по молба на „У.Б.“ АД с разпореждане на съдебния изпълнител от 28.11.2013 г. В рамките на същото е заповедта за незабавно изпълнение, издадена по ч. гр. д. № 13665/2013 г. по описа на РС-Варна е връчена на длъжниците В. С. и Б. С. по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК съответно на 19.02.2014 г. и на 21.02.2014 г.

По посоченото изпълнително дело са извършени следните действия:

С разпореждания от 17.12.2013 г. и 06.01.2014 г. ЧСИ е присъединил като взискател по изпълнителното дело държавата във връзка с публични задължения съответно на Б. С. и В. С..

Със запорно съобщение от 09.12.2013 г. е наложен запор върху банкови сметки на В. С. в „М. Ю.“ АД. Същото е връчено на банката на 18.12.2013 г.

На 30.05.2014 г. по изпълнителното дело е постъпила сумата от 746 лева от запорирана банкова сметка на В. С..

На 17.03.2016 г. е изпратено съобщение на „Б.Д.“ ЕАД за налагане на запор върху банкови сметки на В. С..

С постановление от 20.03.2018 г. е наложен запор върху банкови сметки на Б. С. в „А.б.Б.“ АД, като на 19.04.2018 г. по изпълнителното дело е постъпила сума в размер на 961.56 лева, преведена от банката въз основа на така наложения запор.

В рамките на изпълнителното дело, с постъпилите суми са погасени изцяло разноските, предмет на изпълнителния лист, издаден по ч. гр. д. № 13665/2013 г. по описа на РС-Варна, в размер на 536.86 лева, както и част от присъдената с изпълнителния лист лихва в размер на 48.30 лева, като е останал непогасен остатък в размер на 671.25 лева от общо дължимите 719.55 лева. Посочените обстоятелства се установяват от приложения на л. 179 от изпълнителното дело протокол за извършено разпределение.

На 16.11.2018 г. съдебният изпълнител е постановил прекратяване на изпълнителното дело на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК.

С постановление от 16.11.2018 г., по молба на „М.“ АД е образувано изп. дело № 2018***0400548 по описа на ЧСИ ДД.П.-Я.. В рамките на същото, на 28.12.2018 г. държавата е присъединена като взискател във връзка с постъпили уведомления за наличие на публични задължения на двамата длъжници. С две постановления от същата дата /л. 34 и 36 от изп. дело/ са наложени запори върху банкови сметки на В. С. и Б. С..

На 08.04.2021 г. ЧСИ е наложил запор върху банкови сметки на длъжниците.

Останалите писмени доказателства, налични по изисканите

изпълнителни дела, не следва да бъдат обсъждани като неотносими към предмета на настоящия спор.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Длъжникът в изпълнителното производство може да се брани срещу материалноправната незаконосъобразност на изпълнението чрез отрицателния установителен иск по чл. 439 ГПК. Този иск има за предмет съществуването на вземането, предмет на изпълнителното производство, като надлежни страни по него са длъжникът и вискателят. Съгласно чл. 439, ал. 2 искът може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. За уважаване на предявения иск следва да се установи наличието на юридически факти, реализирали се след посочения момент и довели до изключване или погасяване на спорното право.

От събраните по делото доказателства се установява наличието на образувано изпълнително производство за принудително събиране на вземанията, предмет на иска. Следва обаче да се има предвид, че част от вземанията по изпълнителния лист са погасени в рамките на първоначално образуваното изпълнително дело № 2013***0400857 – касае се за част от присъдената лихва за времето от 05.12.2012 г. до 12.09.2013 г. в размер на 48.30 лева, както и за сторените в заповедното производство разноси в размер на 536.86 лева. Доколкото така посочените вземания не са предмет на принудително изпълнение, предявеният иск с правно основание чл. 439 ГПК е недопустим и производството по делото следва да бъде прекратено в тази част – т.е. за сума в общ размер от 585.16 лева. В останалата част производството следва да бъде разгледано по същество.

В случая спорът между страните е съсредоточен относно приложението на института на погасителната давност.

Както по-горе бе отбелязано, изпълнителното дело е образувано на базата на изпълнителен лист, издаден в рамките на заповедното производство по ч. гр. д. № 13665/2013 г. по описа на РС-Варна. Видно от събраните по делото доказателства, заповедта за изпълнение е влязла в сила – същата е редовно връчена на длъжниците по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК съответно на 19.02.2014 г. /на В. С./ и на 21.02.2014 г. /на Б. С./. По делото липсват доказателства в законоустановения срок длъжниците да са възразили срещу заповедта за незабавно изпълнение. Такива данни не са налице и в служебно извършената електронна справка в деловодната система на ВРС по унищоженото заповедно производство. Следователно заповедта за изпълнение е влязла в сила съответно на 06.03.2014 г. по отношение на В. С. и на 10.03.2014 г. по отношение на Б. С.. Настоящият съдебен състав приема, че влязлата в сила заповед за изпълнение следва да се приравни по правни последици на съдебно решение. Аргументите за този извод са следните: влязлата в сила заповед за изпълнение, освен изпълнителна сила, има и присъщите на съдебното решение последици – установително действие,

непререшаемост и стабилитет. След влизане в сила на заповедта за изпълнение се преклудират всички възражения на длъжника, че вземането не съществува, като те могат да бъдат релевиращи единствено посредством извънредните способности по чл. 424 ГПК, за разлика от исковете по чл. 252, 254 и 255 от ГПК /отм./. В този смисъл разясненията, дадени в т. 14 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, не намират приложение. Поради така изложените съображения по отношение установеното с влязлата в сила заповед за изпълнение вземане следва да намери приложение правилото на чл. 117, ал. 2 ЗЗД. Следователно давността по отношение на процесното вземане е прекъсната с подаване на заявлението по чл. 417 ГПК, като от момента на влизане в сила на заповедта е започнала да тече нова 5-годишна давност.

Съгласно разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнителното производство се прекратява, когато взискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. Както в теорията, така и в съдебната практика, последователно се застъпва становището, че при т. нар. „перемпция“ прекратяването настъпва по силата на закона, като не е необходим изричен акт на съдебния изпълнител. В този случай издаденото от последния постановление има само декларативен, а не конститутивен характер.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че първото предприето от съдебния изпълнител изпълнително действие по първоначално образуваното изпълнително дело /изп. дело № 2013***0400857 по описа на ЧСИ ДД.П.-Я./, прекъснало давността по отношение на В. С., датира от 30.05.2014 г., когато по делото е постъпила сума въз основа на наложен заповед на банковата сметка на длъжника. Впоследствие давността е повторно прекъсната с налагането на заповед върху банкови сметки на В. С. в „Б.Д.“ ЕАД на 17.03.2016 г. След този момент не са извършвани други действия, които да прекъснат давността по отношение на този длъжник, като с изтичането на двугодишен срок, считано от 17.03.2016 г., т.е. към 17.03.2018 г. изпълнителното производство е прекратено по отношение на него по силата на закона, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Що се отнася до другия длъжник – Б. С., единственото предприето по отношение на нея действие в рамките на първоначално образуваното изпълнително производство, годно да прекъсне давността е присъединяването на държавата като взискател на 17.12.2013 г. Поради това спрямо нея перемпцията е настъпила още на 17.12.2015 г. Поради изложените извършени след 17.03.2018 г. /по отношение на В. С./ и след 17.12.2015 г. /по отношение на Б. С./ действия не са могли да доведат до прекъсване на давността.

Съгласно задължителното тълкуване, дадено с т. 10 на ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, при прекратяване на изпълнителното производство на посоченото основание нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие – в случая 17.03.2016 г. за В. С.. В случая цитираното тълкувателно решение следва да намери приложение, доколкото към момента на постановяването му процесното

изпълнително производство е било висящо /в този смисъл – Решение № 170 от 17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2017 г. на ВКС, IV Г.О. /. По отношение на Б. С. не са извършвани действия, годни да прекъснат давността след влизане в сила на заповедта за незабавно изпълнение /10.03.2014 г./.

От датата на последното изпълнително действие по отношение на В. С. е започнала да тече нова петгодишна давност за вземането, която отново е прекъсната с налагането на заповед по изп. дело № 2018***0400548 по описа на ЧСИ ДД.П.-Я. на 28.12.2018 г. Спрямо Б. С. началото на давностния срок е 10.03.2014 г., като той е прекъснат на същата дата, когато по новообразуваното изпълнително дело е наложен заповед върху банковите й сметки. Тъй като от тази дата до настоящия момент давностният срок не е изтекъл, предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Не следва да бъдат обсъждани доводите на ишците за недължимост на вземанията поради нищожност на договора за цесия, въз основа на който ответникът се легитимира като кредитор на ишците, тъй като с протоколно определение от 07.10.2022 г. е оставено без уважение искането за изменение на иска чрез добавяне на ново основание. Все пак, за пълнота на изложението следва да бъде отбелязано, че предвид обстоятелството, че договорът за кредит е сключен на 24.04.2009 г., т.е. преди влизането в сила на Закона за потребителския кредит /12.05.2010 г./, спрямо него са неприложими изискванията на специалния закон.

По разноските:

При този изход на делото и в съответствие с чл. 78, ал. 8 ГПК на ответника следва да бъдат присъдени извършените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева, определено в съответствие с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, както и за изготвяне на заверени преписи от изпълнителните дела в размер на 48 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. д. № 611/2022 г. по описа на ВРС, **В ЧАСТТА** по предявения от В. Н. С., ЕГН *****, и Б. Ж. С., ЕГН *****, и двамата с адрес: гр. *****, срещу „М.“ АД, ЕИК ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, иск с правно основание чл. 439 ГПК **САМО ЗА СУМАТА ОТ 585.16 лева /петстотин осемдесет и пет лева и шестнадесет стотинки/**, формирана като сбор от следните суми: сумата от 48.30 лева, представляваща част от задължение в общ размер от 719.55 лева – лихва за времето от 05.12.2012 г. до 12.09.2013 г., и сумата от 536.86 лева, представляваща сторени разноски по ч. гр. д. № 13665/2013 г. по описа на ВРС.

ОТХВЪРЛЯ предявения от В. Н. С., ЕГН *****, и Б. Ж. С., ЕГН *****, и двамата с адрес: гр. *****, срещу „М.“ АД, ЕИК ЕИК

*****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, иск с правно основание чл. 439 ГПК, за приемане за установено в отношенията на страните, че ищите не дължат на ответника сума в общ размер на **6538.69 лева /шест хиляди петстотин тридесет и осем лева и шестдесет и девет стотинки/**, формирана като сбор от следните суми, които ищите са осъдени да заплатят солидарно на „У.Б.“ АД, ЕИК *****, съгласно изпълнителен лист по ч. гр. д. № 13665/2013 г. по описа на РС-Варна: 5867.44 лева – главница по Договор за банков кредит от 24.04.2009 г., ведно със законна лихва върху сумата, считано от 18.09.2013 г. до окончателното изплащане на задължението, 671.25 лева – лихва за времето от 05.12.2012 г. до 12.09.2013 г., предмет на принудително изпълнение по изпълнително дело № 2018***0400548 по описа на ЧСИ ДД.П.-Я., рег. № *** на КЧСИ.

ОСЪЖДА В. Н. С., ЕГН *****, и Б. Ж. С., ЕГН *****, и двамата с адрес: гр. *****, **ДА ЗАПЛАТЯТ НА** „М.“ АД, ЕИК ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, **СУМАТА ОТ 348 /триста четиридесет и осем/ лева**, представляваща извършени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд – Варна: _____